URLĂTORII

— “The Howling Bounders” 1949 —

de Jack Vance

Traducerea: Mihaela şi Cristian Ionescu

„Creierul meu, deşi un instrument întrutotul satisfăcător, suferă totuşi de un mare defect: are lobul curiozităţii hipertrofiat”.
Magnus Ridolph

Briza adiind dinspre Oceanul Iremedial îi zbârlea barbişonul, razele aurii ale astrului Naos îi bronzau chipul, iar privirea lui Magnus Ridolph contempla visătoare plantaţia pe care tocmai o achiziţionase. Până una-alta, totul părea în regulă; chiar prea frumos ca să fie adevărat!

Clătină din cap şi se încruntă. Toate spusele lui Blantham erau adeverite de mărturia propriilor ochi: trei mii de pogoane de ticholama de cea mai bună calitate, coaptă, numai bună de recoltat; vilişoară în stil indigen, beneficiind de toate dotările necesare; oceanul la doi paşi şi munţii, în fundul grădinii. Dar preţul? De ce o fi fost atât de mic?

«Să fie oare acest Blantham vreun soi de filantrop - se întrebă în sinea sa Magnus Ridolph - aşa cum ar părea la prima vedere? Ori după gardul vopsit frumos, e vreun leopard fioros?» Magnus Ridolph tuşi nervos şi-şi ciupi iritat vârful barbişonului.

Între timp, astrul Naos se cufundase majestuos în Oceanul Iremedial şi un crepuscul de culoarea catifelată a lămâii verzi cobora ca un sirop de pe culmile munţilor care străjuiau limitele de nord ale plantaţiei. Magnus Ridolph se întoarse. Din pragul terasei putea vedea interiorul vilei. Servitorul său Chook, un indigen mărunţel, mătura bucătăria icnind înfundat la fiecare pendulare a mâinii.

Magnus Ridolph ieşi în amurgul ca smaraldul şi, trecând pe lângă platforma betonată destinată aterizărilor de elicoptere, se îndreptă agale spre primele tufişuri de ticholama, care - ca înălţime - nu-i depăşeau genunchiul.

Deodată se opri brusc şi-şi înclină capul, ascultând cu atenţie.

- **HU-HU-HU-HU-HU-HU-HU!**..., îi parveni de undeva din faţă, din marginea cealaltă a plantaţiei, ecoul hăulit al unui cor straniu şi sălbatic. Magnus Ridolph clipi nervos şi scrută obscuritatea din ce în ce mai profundă. I se păru că distinge ceva... un fel de hoardă de forme întunecate ce năvăleau la vale dinspre înălţimi în valuri succesive. Noaptea oliv învăluise însă totul. Magnus Ridolph făcu stânga-mprejur şi se întoarse cu paşi

grăbiţi la vilă.

***

Magnus Ridolph trăsese la hotelul, mai bine zis hanul, «PIEMONT» din Nova-Napoli, de pe Naos-5, cu intenţia de a rămâne o vreme. N-avea nici un chef să se întoarcă pe Pământ.

Când Blantham ciocănise la uşă, Magnus Ridolph se ridicase şi-i deschisese.

Prin însăşi înfăţişarea sa, Blantham îi stârnise interesul. Era un bărbat abia trecut de floarea vârstei şi aspectul său exterior amintea o pară coaptă: statură medie, şolduri largi, burtică rotofeie, umeri strâmţi. Frunte palidă şi îngustă, ochi imobili ca de peşte, foarte depărtaţi către tâmple, nas mic, abia marcând o uşoară denivelare a pielii netede şi pergamentoase întinzându-se între ei. Maxilarele puternic pronunţate erau surplombate de o mustaţă neagră şi rară. Sub tegumentul aproape străveziu al obrajilor reţeaua fină a vaselor sanguine îi dădea o nuanţă roşcat-vineţie nesănătoasă.

Purta nişte pantaloni confortabili, gen „Ranger”, dintr-o catifea reiată maronie, o bluză turcoaz cu fermoar de diamant şi o pelerină bleumarin, ceea ce îi conferea un aspect cam desuet în comparaţie cu Magnus Ridolph, îmbrăcat simplu, dar corect, cu o tunică albastru cu alb.

Magnus Ridolph clipise delicat şi se interesase cu un ton plin de curtoazie:

- Cu ce vă pot fi de folos, scumpe domn?

- Daţi-mi voie să mă prezint: Blantham, îi spusese vizitatorul, fără nici o introducere. Gerard Blantham. Nu cred să ne mai fi întâlnit vreodată.

Măsurându-l pe sub elegantele sale sprâncene albe, Magnus Ridolph il invită printr-un gest politicos să intre:

- Într-adevăr, nu cred să fi avut plăcerea. Intraţi, vă rog. Luaţi loc.

Blantham făcu câţiva paşi în cameră şi-şi aruncă pelerina peste umăr, pe spate.

- Mulţumesc, zise el. Se aşeză pe marginea unui scaun şi scoase o tabacheră: O ţigară, vă rog?

- Cu plăcere, rosti Magnus Ridolph cu o voce gravă şi se servi. Duse ţigara la buze, trase în piept, apoi o privi nedumerit.

- Vă rog să mă scuzaţi, zise Blantham scoţând o brichetă.

Mereu uit. Eu nu fumez niciodată ţigări auto-inflamablle: simt imediat gustul ăla chimic şi-mi displace.

- Păcat, declară Magnus Ridolph după ce-şi aprinse ţigara. Eu n-am simţurile atât de sensibile şi le găsesc foarte practice. Bun, şi acum, ce pot face pentru dumneavoastră?

Blantham, cu un gest maşinal, îşi aranjă dunga pantalonilor pe genunchi apoi, părând mai în largul său, continuă pe un ton confidenţial:

- Am aflat - şi sper să nu mă înşel - că n-aţi fi indiferent la unele investiţii promiţătoare.

- Într-o anumită măsură, nu, replică Magnus Ridolph fixându-l prin transparenţa volutelor de fum. Ce-mi propuneţi?

- Asta. Blantham se scotoci în buzunar şi scoase un fel de cutioară. Deschizându-i capacul, Magnus Ridolph putu vedea înăuntru un buchet de tije cilindrice purpurii, cam de trei centimetri lungime, evazate în jurul unui globul central. Erau lucioase, flexibile şi acoperite de lungi filamente de culoare roz.

Magnus Ridolph schiţă un gest politicos din cap:

- Îmi pare rău, dar nu ştiu ce-i asta.

- E ticholama, zise Blantham. O plantă care secretă cauciuc. Aşa se prezintă ea în stare naturală.

- Ia te uită! exclamă Magnus Ridolph privind din nou bucheţelul purpuriu cu un oarecare interes.

- Fiecare din tubuleţele astea - explică pe un ton didactic Blantham - este format din nenumărate spirale de molecule de rezilian, fiecare spirală având o lungime egală cu a întregului cilindru. Tocmai această proprietate îi conferă substanţei de bază extraordinara elasticitate şi rezistenţa la tracţiune.

Magnus Ridolph împunse delicat cu degetul tubuleţele, care palpitară sub atingere:

- Şi în ce constă afacerea?...

Blantham făcu o pauză teatrală:

- Eu ofer o întreagă plantaţie, trei mii de pogoane de ticholama de prima calitate, numai bună de recoltat.

Magnus Ridolph oftă şi-i înapoie cutioara:

- Mda... Şi, mângâindu-şi gânditor barbişonul, continuă: Iar plantaţia, dacă înţeleg eu bine, este pe Naos-6?

- Întocmai. Este singurul loc unde creşte ticholama.

- Şi la cât o evaluaţi?

- O sută treizeci de mii de credite.

Magnus Ridolph continuă să-şi mânâgâie bărbia.

- O fi o afacere bună? Eu nu mă prea pricep la agricultură... în general, şi la ticholama... în special.

Blantham declară solemn, accentuându-şi spusele prin înclinări din cap:

- Un adevărat chilipir! Un pogon dă o tonă de ticholama. Preţul de vânzare, pentru produsul livrat în Starport, este de 52 credite pe tonă, la cursul actual. Spezele de transport, inclusiv manipularea, se ridica la circa 21 de credite pentru fiecare tonă. Culesul este vreo 8 credite tona. Deci, cheltuielile se ridică la 29 credite pe tonă. Una peste alta, beneficiul net: 23 credite pentru fiecare tonă. La trei mii de pogoane, asta face şaizeci şi nouă de mii de credite. Anul viitor vă amortizaţi investiţia de capital la cumpărare şi, de atunci încolo, mergeţi numai pe beneficiu net.

Magnus Ridolph îşi măsură interlocutorul cu un ochi neîncrezător, lobul hipertrofiat al creierului său făcându-şi simţită prezenţa. Să-l creadă oare Blantham pe el, Magnus Ridolph, drept un fraier bun de jumulit? Să fie posibilă existenţa unor asemenea tipi atât de optimişti şi, în acelaşi timp, atât de lipsiţi de simţul afacerilor?

- Târgul pe care mi-l propuneţi, zise cu voce tare Magnus Ridolph, este într-adevăr prea frumos ca să fie adevărat.

Blantham clipi nervos şi muşchii feţei i se crispară întinzându-i şi mai mult pielea obrajilor:

- Ca să fiu sincer, îmi mai rămân trei mii cinci sute de pogoane. Plantaţia pe care vreau să o vând ocupă jumătate din Peninsula Clepsidrei, partea dinspre continent. Eu apreciez că pentru exploatarea restului de cultură, acoperind extremitatea dinspre mare, abia dacă-mi va ajunge timpul. Ca să nu mai pomenesc de faptul că sunt la pământ cu banii. Am pierdut un proces, am avut un accident de elicopter şi la comandă era fiul meu. Nevastă-mea a orbit. A trebuit să-i plătesc o grefă foarte costisitoare şi, practic, m-am scuturat de bani. Şi, ca să fie tacâmul complet, nici n-am asigurare medicală, iar fiică-mea este la studii pe Pământ, la Colegiul Sfânta Brigida din Londra, unde taxele costă o avere. Ce mai... am nevoie urgentă de bani gheaţă.

Magnus Ridolph îşi fixă o clipă interlocutorul cu o privire cercetătoare şi adăugă pe un ton neutru:

- Mda. Mi-e clar că aţi căzut victimă unei întregi serii de

evenimente nefericite. O sută treizeci de mii de credite. Pare o cifră rezonabilă, dacă datele afacerii se prezintă aşa după cum mi le-aţi expus.

- Sunt riguros exacte, confirmă cu tărie Blantham.

- Poate n-or fi chiar toate plantele de ticholama de calitatea întâia, sugeră nevinovat Magnus Ridolph.

- Nici vorbă! Exclus! protestă Blantham. Fiecare tulpină se prezintă impecabil.

- Hm! zise gânditor Magnus Ridolph, muşcându-şi colţul buzei. Presupun că nu există vreo posibilitate de a locui în apropierea Plantaţiei.

Blantham pufni înveselit şi buzele i se rotunjiră în timp ce pronunţa:

- Oh! Am uitat să pomenesc de conac, o vilişoară, în stil indigen bineînţeles, însă în perfectă stare. Cu tot ce-i trebuie. Cred că-i am şi fotografia... Da... Uite-o.

Magnus Ridolph privi holograma: o construcţie alungită, din şisturi cenuşii şi verzi, cu un acoperiş arcuit în sus la colţuri şi pereţii laterali de formă concavă, cu faţada înfrumuseţată de un rând de deschizături gotice. În spate se vedea întinzându-se până la poalele munţilor din zare un câmp cultivat, de culoare purpuriu-întunecată.

- În spate puteţi vedea, îi explică Blantham, o parte din plantaţie. Remarcaţi culoarea? Purpuriul ăsta profund este exact cum trebuie... a-ntâia, ce mai...

- Hm! se pronunţă circumspect Magnus Ridolph. Dar mobilierul... Aşa ceva necesită sume deloc neglijabile.

Blantham negă din cap, surâzând:

- Nici vorbă. Doar sunteţi un pervertit al luxului. Totuşi, trebuie să vă spun de la bun început că nu are telecron, nici instalaţie germicidă, nici auto-lampă. Blocul electrogen este micuţ, nu există celulă frigo şi nici electro-spălătorie. Pentru gătit, ori vă comandaţi un cuptor cu microunde, ori utilizaţi înzestrarea existentă, caserole şi elemente încălzitoare.

Magnus Ridolph se încruntă şi-l studie pe Blantham cu o privire incisivă:

- Deci va trebui să angajez un servitor... Şi pentru aprovizionarea cu apă... Care sunt dotările?

- Un alambic excelent. Opt sute de litri pe zi.

- Cu totul suficient, confirmă Magnus Ridolph reîncepând

să studieze holo-fotografia. Dar asta ce-i? - şi indică o limbă de pământ bolovănos şi gol, care, pornind de sub munte, avansa într-o latură a plantaţiei.

Blantham examină imaginea:

- Sincer să fiu, nu ştiu. Probabil o zonă de teren sărac. Foarte limitată, după cum se poate vedea.

Magnus Ridolph mai studie o vreme fotografia, apoi i-o restitui.

- Spusele dumneavoastră sunt deosebit de tentante. Vă mărturisesc că o asemenea perspectivă de dublare, aproape imediată, a capitalului investit este rarisimă. Lăsaţi-mi codul transtelului dumneavoastră personal şi mâine vă voi comunica hotărârea mea.

Blantham se ridică.

- Eu am un apartament chiar aici, în acest hotel. Mă puteţi găsi la orice oră. Sunt sigur că analizând propunerea mea, o veţi găsi din ce în ce mai tentantă.

****

Spre marea sa surpriză, Magnus Ridolph constată că toate spusele lui Blantham se confirmară. Când aminti de tranzacţia în cauză într-o discuţie cu Sam Quien, un prieten care conducea un birou de intermediere, acesta fluieră admirativ şi exclamă entuziasmat:

- Asta zic şi eu noroc. Îţi contractez pe loc, încă de pe acum, toată recolta.

După aceea, când Magnus Ridolph solicită tarifele de transport pe ruta Naos 6 - Starport, nu se putu stăpâni să nu se încrunte constatând că acestea erau cu o jumătate de credit mai mici decât cele indicate de Blantham. Logic vorbind, undeva trebuie să fie o hibă. Dar unde?

La Oficiul Forţei de Muncă, la unul dintre ghişee, se adresă unui Rhodopian de pe Fomalhaut-5:

- Dacă aş vrea să recoltez nişte ticholama pe Naos 6, cum trebuie să procedez?

Rhodopianul răspunse cu vocea sa piţigăiată şi zâzâită, iar capul mare i se balansa, ca un metronom, de la stânga la dreapta:

- Asta tu aranzezi chiar pe Naos 6, la Garswan. Tu acolo angazezi staroste care ocupa de recolta. Nu scump pe Naos 6. El

angazeaza culegători mulzi, foarte ieftini.

- Am înţeles. Mulţumesc.

Se întoarse gânditor la hotel. La memoproiectorul sălii de lectură verifică afirmaţia lui Blantham, conform căreia un pogon cultivat dă o tonă de ticholama, din care se obţine, după prelucrarea prin dizolvare a lianţilor, circa un sfert de tonă de rezilian. Cu această ocazie află că pe piaţa rezilianului cererea este cu mult superioară ofertei.

Ajuns din nou în camera sa, se întinse pe pat şi efectuă o nouă analiză a tuturor datelor afacerii. În cele din urmă se sculă şi-l chemă pe Blantham la trans-tel:

- Mister Blatham, m-am decis - sub rezerva unei confirmări ulterioare - să accept oferta dumneavoastră.

- Perfect, perfect! opinie încântat Blantham.

- Atenţie, însă, înainte de perfectarea vânzării, vreau să inspectez plantaţia.

- Bineînţeles, desigur, nici o problemă, veni răspunsul jovial. Chiar poimâine decolează o navă. Vă convine?

- O.K., confirmă Magnus Ridolph.

* * *

Blantham arătă cu mâna:

- Plantaţia dumneavoastră, acolo, în faţă, ocupă jumătatea dinspre continent a peninsulei. A mea, cealaltă jumătate, până la faleză.

Magnus Ridolph nu zise nimic, mulţumindu-se să studieze terenul prin fereastra elicopterului. Sub ei, Terenurile înalte - stânci aride, crevase, aglomerări bolovănoase - rămâneau în dreapta lor, în timp ce se îndreptau spre peninsula Clepsidrei. Până la orizont tălăzuia Oceanul Iremedial, împestriţat de petele multicolore, roşii, albastre, verzi şi galbene ale aglomerărilor de plancton.

Când ateriză, Magnus Ridolph coborî, se apropie de liziera culturii şi se aplecă. Plantele erau suculente, luxuriante, pline de inflorescenţe de tuburi purpurii. Magnus Ridolph se îndreptă de spate şi-l privi cu coada ochiului pe Blantham, care-l urmase.

- Nu-i aşa că-s splendide? şopti părinteşte Blantham.

Magnus Ridolph nu putu decât să fie de acord. Totul era magnific. Actele de proprietate ale lui Blantham erau în regulă, după cum verificase personal la Garswan. Cu starostele

culegătorilor căzuse de acord cu plata unei sume de 8 credite pe tona de ticholama recoltată, lucrul urmând a începe după ce terminau lotul lui Blantham. Ce mai, afacerea, la asemenea costuri, părea excelentă. Şi totuşi...

Magnus Ridolph privi din nou, cu mâna ocrotindu-şi ochii, extremitatea cealaltă a câmpului.

- Parcela aceea de pământ sterp mi se pare mai mare decât cea din fotografie.

Blantham emise un fornăit nazal dezaprobator.

- Nici vorbă. Aşa ceva este cu totul imposibil.

Magnus Ridolph rămase un moment nemişcat şi nasul său aristocratic fremătă imperceptibil. Apoi, cu un gest scurt, scoase din buzunarul de la piept un carnet de cecuri şi detaşă o filă.

- Este completat cu suma convenită.

- Mulţumesc, iată şi actul de proprietate şi chitanţa. O clipă numai, să le semnez... Poftim... Acum proprietatea este a dumneavoastră.

Blantham îşi luă rămas bun şi se urcă în elicopter, lăsându-l pe Magnus Ridolph singur în umbrele înserării.

Şi după aceea... După aceea izbucniră urletele sălbatice ce răzbăteau dinspre cealaltă margine a câmpului... umbrele acelea care se agitau grotesc în penumbra crepusculară...

Magnus Ridolph se întoarse la conac şi intră în bucătărie, ca să facă cunoştinţă cu slujitorul său, Chook, un hominid gras ca un poloboc, originar din Ţinuturile Înalte ale Garswanului. Chook avea o piele cenuşie acoperită cu broboane, braţe fără oase semănând cu nişte odgoane groase, ochi rotunzi de culoarea verde a sticlei şi o gură care dispărea în parte sub faldurile obrazului flasc. Magnus Ridolph îl găsi în picioare, ascultând, cu capul înclinat, hohotele macabre ce răsunau în depărtare.

- Ei, Chook! exclamă cu o veselie prefăcută Magnus Ridolph. Ce avem la masă în seara asta?

Chook arătă cu mâna o cratiţă fumegândă:

- Tocană. Vocea lui, un mârâit cavernos, părea că-i vine din stomac. Tocană bună. O rafală de vânt aduse din nou ecoul hohotelor, parcă mai apropiate, mai distincte.

Braţele lui Chook se răscuciră nervos.

- Măi, Chook, cine urlă în halul ăsta? se interesă Magnus Ridolph, ascultând curios hărmălaia.

Chook îl privi cu un aer ironic.

- Este Urlătorii. Ei, răi. Omoară tine, omoară mine. Omoară toţi. Ei mănâncă ticholama.

Magnus Ridolph se aşeză.

- Ei, acum am înţeles. Şi, surâzând fără pic de veselie, continuă: Mda... am înţeles...

- Tocana place la tine? se interesă Chook, agitându-şi polonicul.

* * *

A doua zi, Magnus Ridolph se sculă dis de dimineaţă, ca de obicei, şi intră în bucătărie. Chool dormea încolăcit pe jos, ghem de culoare cenuşie. Auzindu-i paşii, îşi ridică capul, deschise un ochi şi mârâi cavernos ceva.

- Ies să iau puţin aer, îi zise Magnus Ridolph. Lipsesc vreo oră. Când mă întorc, o să mâncăm.

Chook îşi lăsă capul din nou pe podea şi Magnus Ridolph ieşi în adierea proaspătă a dimineţii şi în bătaia razelor astrului Naos ce se ivea din ocean ca un capac de oală incandescent. Briza ce adia dinspre plantaţia de ticholama aducea o aromă revigorantă şi oxigenată, iar Magnus Ridolph o luă din loc cu sufletul copleşit de o senzaţie de bunăstare.

După un drum de vreo jumătate de oră printre tufişurile înalte până la genunchi, ajunse la poalele pintenului stâncos şi la marginea parcelei pe care Blantham o categorisise drept zona cu pământ sterp.

Magnus Ridolph îşi clătină îndurerat capul privind la zona devastată ce i se întindea în faţă. Lujerele de ticholama, jumulite de inflorescenţele de tubuleţe, zăceau pe jos, smulse, zdrobite, sfâşiate. Zona prăduită era paralelă cu pintenul de munte. Din nou, Magnus Ridolph clătină din cap oftând.

- O sută treizeci de mii de credite s-au dus pe apa sâmbetei. Stau şi mă-ntreb dacă sporul de înţelepciune astfel dobândit merita o asemenea cheltuială.

Se întoarse la conac, unde Chook, trebăluind în jurul plitei de gătit, îl salută bombănind ceva.

- Ei, Chook, îl abordă Magnus Ridolph, ce-ai pregătit tu bun pentru micul dejun?

- Tocana.

Magnus Ridolph îşi strânse buzele.

- Excelentă mâncare, fără îndoială... Dar tu mai ştii să găteşti şi altceva?

- Tocana foarte bun, veni răspunsul încăpăţânat.

- Bine, fie, se resemnă Magnus Ridolph.

După ce mâncă, se retrase în biroul său şi chemă Garswanul la o vechitură de radiofon.

- Dati-mi STI-ul, vă rog.

Pârâituri, paraziţi, bâzâituri.

- Serviciul Terestru de Informaţii, răsună o voce baritonală şi hotărâtă. Căpitanul Solinsky la aparat.

- Domnule căpitan, glăsui Magnus Ridolph, v-aş ruga să aveţi amabilitatea să-mi spuneţi dacă aveţi ceva informaţii despre nişte fiinţe cunoscute sub numele de „Urlători”

Scurtă pauză.

- Desigur, sir. Cum vă numiţi, vă rog?

- Mă numesc Magnus Ridolph. Tocmai am cumpărat o plantaţie de ticholama aici, în Peninsula Clepsidrei. Şi acuma constat că este pe cale de a fi devastată de aceşti Urlători.

Vocea căpătă un ton oficial:

- Cum aţi spus... Magnus Ridolph?

- Întocmai. Aşa mă numesc.

- O clipă, Mister Ridolph! Să consult datele de care dispunem. După o scurtă pauză, vocea se făcu din nou auzită: Nu avem mare lucru. Practic, nu ştim mai nimica despre ei. Trăiesc pe undeva, prin zonele înalte de la Buro... N-avem idee cam câţi ar fi. S-ar părea că nu-i decât un singur trib, având în vedere faptul că n-au fost niciodată semnalaţi în două locuri deodată. De asemenea, se zice că-s un fel de maimuţe semi-inteligente, sau antropoide, dacă vreţi... Da’ nimeni nu poate băga mâna-n foc.

- Cum? Nimeni nu s-a ocupat să cerceteze fiinţele acestea mai de-aproape? întrebă Magnus Ridolph oarecum surprins.

- Nimeni, niciodată. După o clipă, Solinsky continuă: Bestiile astea nu se lasă prinse cu una, cu două. Parcă-s de gumă, dom’le. Se hrănesc cu ticholama. O mănâncă exact când e coaptă, numai bună de recoltat. În timpul zilei dispar, nu se ştie pe unde, da’ noaptea... năvălesc ca lăcustele... parcă-s nişte stafii negre. Un grup de cercetători de la Institutul Tehnologic Carnegie au încercat să-i prindă cu nişte capcane... da’ le-au făcut praf... Nu pot fi nici otrăviţi, iar gloanţele ricoşează din

pielea lor. Ba mai mult, sunt extrem de agili şi nu pot fi nimeriţi cu fasciculele incendiare, iar razele delta nu-i defazează. N-am reuşit niciodată să ne apropiem suficient ca să putem folosi jeturile ultra-sonice, însă, după părerea mea, nici astea nu i-ar incomoda.

- Cum s-ar zice, sunt practic invulnerabili la metodele curente de distrugere, constată Magaus Ridolph.

- Cam aşa, răspunse jovial Solinsky. Presupun că o grenadă cu mezoni le-ar veni de hac, dar nu cred că ar mai rămâne mare lucru de examinat.

- Interesul ce mi-l stârnesc făpturile acestea nu este deloc pur academic. Ele îmi devorează ticholama şi eu vreau să-i fac să înceteze.

- Hm... cum să vă zic... Cu toată părerea de rău, tare mi-e frică, Mister Ridolph, că nu prea aveţi ce le face... Ştiu eu... poate dacă v-aţi abţine să mai semănaţi la anu' varietatea asta atât de tentantă, drăcoveniile astea nu mănâncă decât plante calitatea întâia... Şi mai e ceva: sunt periculoase... Dacă le cade cineva în labe, praf îl fac... Vă dau un sfat: nu ieşiţi niciodată fără puşcă... Câteodată se sperie şi pot fi împrăştiate... câteva minute.

- Mda, mormăi Magnus Ridolph. Trebuie să găsesc eu o soluţie.

- Sper să reuşiţi, zise conciliant Solinsky, deşi până acum n-a reuşit nici unul din câţi au încercat.

Magnus Ridolph se reîntoarse în bucătărie, unde Chook curăţa nişte mere pădureţe cu coaja albastră..

- Aha! Pregăteşti masa? se interesă Magnus Ridolph. Tot...? şi înălţă întrebător o sprânceană.

Chook mârâi afirmativ. Magnus Ridolph se apropie de el şi-l privi un moment cu intensitate.

- Tu i-ai văzut de-aproape pe Urlătorii ăştia?

- Nu. Când Chook aude pe ei, Chook doarme, nu mişcă.

- Cum arată?

- Înalţi. Tare înalţi. Mâini lungi. Urâţi ca voi. (Privirea galeşă a ochilor turcoaz alunecă pe furiş către barbişonul lui Magnus Ridolph). Dar fără blană.

- Mda, am înţeles, murmură Magnus Ridolph. Ieşi, se aşeză pe o bancă şi se relaxă in lumina caldă a astrului Naos. Scoase din buzunar un petec de hârtie şi începu să noteze ceva.

Un bâzâit se făcu deodată auzit, se amplifică tot mai tare şi elicopterul lui Blantham ateriză pe peluza din faţa conacului. Blantham sări jos cu vioiciune, ras proaspăt, cu ochii strălucitori şi obrajii îmbujoraţi de aerul înălţimilor. Văzându-l pe Magnus Ridolph, chipul său deveni grav, reflectând o solicitudine preocupată.

- Dragă Mister Ridolph, mi-a ajuns la urechi o ştire pur şi simplu stupefiantă. După cum se pare - aşa mi s-a zis astăzi dimineaţă -, ticăloşii aceia de Urlători ar fi fost văzuţi în plantaţia dumneavoastră.

Magnus Ridolph încuviinţă din cap.

- Da, mi s-a adus şi mie la cunoştinţă o asemenea informaţie.

- Vai, vai, nu-mi găsesc cuvintele să-mi exprim sentimentul de vinovăţie pe care îl încerc, rosti plin de compasiune Blantham. Cred că vă daţi seama că nu v-aş fi oferit plantaţia asta dacă aş fi ştiut...

- Nu mă îndoiesc! aprobă ironic Magnus Ridolph.

- Cum am aflat, am alergat într-un suflet să vă exprim întreaga mea simpatie, însă mi-e teamă că asta-i tot ce pot face. Vedeţi dumneavoastră, ieri seară, cum am încasat cecul, am şi achitat o mulţime de datorii presante, aflate în mare întârziere. Nu mi-a mai rămas decât vreo 50.000 de credite. Dacă doriţi... cum să vă spun... îmi pot asuma... ăăă... riscul de a le înfrunta pe bestiile alea...

Blantham făcu o pâuză şi tuşi uşor.

Magnus Ridolph îşi ridică privirea spre cer:

- Propunerea dumneavoastră este mult prea generoasă, Mister Blantham. Nu cred c-ar exista mulţi care s-o facă. Eu, totuşi, cred că mai pot salva ceva din plantaţie. Nu mi-am pierdut chiar toate speranţele.

- Perfect! Perfect! exclamă plin de vioiciune Blantham. Cât trăieşti, speranţe nutreşti! Am admirat întotdeauna curajul! Dar e de datoria mea să vă previn că afurisiţii ăştia de Urlători când s-au luat de o plantaţie, apoi nu se lasă până n-au dat-o gata complet. Iar când or să ajungă la conac, atunci chiar că veţi fi în pericol. Până acuma o mulţime de oameni au fost ucişi.

- N-ar fi posibil, întrebă Magnus Ridolph, să-i permiteţi starestului culegătorilor să înceapă mai întâi la mine, ca să recolteze ce se mai poate salva, înainte de a trece la plantaţia

dumeavoastră?

Chipul lui Blantham se alungi, reflectând o dureroasă neputinţă.

- Dragă domnule Ridolph, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât dacă aş putea să dau curs acestei solicitări, dar dumneavostră nu-i cunoaşteţi pe achizitorii din Garswan. Sunt încăpăţânaţi şi neînduplecaţi. Dacă aş încerca să le propun chiar şi cea mai mică modificare a termenelor de livrare, ar fi în stare să-mi rezilieze imediat contractul. Cred că mă înţelegeţi că trebuie să-mi protejez soţia, interesele familiei. Şi, în al doilea rând, numai o mică parte din ticholama dumneavoastră este coaptă, bună de recoltat. Cred că ştiţi că Urlătorii nu atacă decât plantele ajunse la maturitate. Blantham îşi clătină neputincios capul. Zău, credeti-mă, oricâtă bunăvoinţă aş avea, nu văd cum v-aş putea ajuta altfel decât prin propunerea pe care v-am făcut-o.

Magnus Ridolph înălţă din sprâncene.

- Adică să vă revând proprietatea cu 50.000 de credite?

Blantham tuşi stingherit.

- În fond, nu este chiar o vânzare. Eu aş fi dorit numai să...

- Desigur, fără nici o îndoială, încuviinţă amabil Magnus Ridolph. V-aş propune, totuşi, să privim afacerea dintr-un punct de vedere diferit. Hai să uităm o clipă că suntem prieteni, vecini, aproape, cum s-ar zice, şi să presupunem că suntem nişte şnapani, în sfârşit, nişte rechini.

Blantham îşi umflă obrajii privindu-l bănuitor:

- E cam trasă de păr chestia asta. Da’ să vedem unde vrei să ajungi.

- Păi, pornind de la această ultimă supoziţie, propun să încheiem un nou târg.

- Un ce?...

- Să facem un pariu, rosti gânditor Magnus Ridolph. Plantaţia contra... hai să zicem, o sută treizeci de mii de credite... Dar staţi, c-am uitat: Dumneavoastră v-aţi cheltuit deja banii, nu-i aşa?

- Care sunt condiţiile pariului? se interesă Blantham privindu-şi bombeurile încălţărilor.

- Când am cumpărat-o, mi-aţi spus că plantaţia ar fi dat un beneficiu de vreo sută treizeci de mii de credite. Apariţia...

hm... Urlătorilor... a făcut cifra asta cam optimistă...

Blantham oftă plin de simpatie.

- Totuşi, continuă Magnus Ridolph, apreciez că a lua în considerare un profit de şaizeci şi nouă de mii de credite, nu este o idee cu totul deplasată, deci, în aceste condiţii, aş dori să pun la bătaie plantaţia contra unei sume de o sută treizeci de mii de credite...

Blantham îl privi lung pe Magnus Ridolph, cu ochi în care se ghicea o sclipire maliţioasă.

- Profit realizat din vânzarea ticholamei?

Magnus Ridolph îşi ridică braţele într-un gest mai mult decât elocvent.

- Din ce altceva s-ar putea obţine un beneficiu?

- Mda... proprietatea nu ascunde minereuri... asta e sigur, mormăi pentru sine Blantham. N-are nici petrol, nici vortex magnoflux... Privi în zare, către zona devastată a plantaţiei, apoi continuă: Urlătorii ăştia, odată ce au gustat dintr-o plantaţie, nu se lasă până ce n-o dau gata toată... Cred că ştii asta.

Magnus Ridolph săltă din umeri.

- Asigurarea protecţiei propriei mele proprietăţi împotriva oricăror intruziuni o apreciez a fi o problemă presupunând unele soluţii de rezolvare.

Blantham îl măsură din ochi cu curiozitate.

- Ia te uită, da' sigur mai eşti!

Magnus Ridolph îşi ţuguie buzele.

- În ce mă priveşte, obişnuiesc să abordez în mod agresiv dificultăţile.

Blantham se mai întoarse o dată spre plantaţia devastată, oftă şi-l privi pe Magnus Ridolph drept în ochi.

- Ţin pariul.

- O.K.! zise Magnus Ridolph. Să mergem atunci împreună la Garswan cu elicopterul dumneavoastră şi să înregistrăm în mod legal pariul nostru.

* * *

Ceva mai târziu, ieşind de la notar, Magnus Ridolph îşi introduse copia legalizată a actului în compartimentul „microfilme” al portvizitului său.

- Eu am să mai rămân la Garswan, îl informă pe Blantham, care îl privea cu o ironie abia ascunsă. Trebuie să

închiriez un elicopter şi, dacă reuşesc, o să am una-două curse de făcut.

- Prea bine, Mister Ridolph.

Blantham îl salută cu o înclinare elegantă a capului, îşi aruncă cu dezinvoltură pelerina bleumarin pe umăr şi continuă:

- Îţi doresc deplin succes în exploatarea plantaţiei.

- Vă mulţumesc, îi răspunse Magnus Ridolph, la fel de ceremonios. Fie să aveţi parte de rezultatul care îl meritaţi.

Blantham o dată plecat, Magnus Ridojph o luă în sus pe Strada Mare. Garswan îşi datora rangul de principal oraş al planetei Naos-6 unei arii de argilă întărită, dură ca piatra, unde pe vremuri se desfăşurau dansurile indigenilor, consacrate focului. În rest, nimic altceva nu recomanda atenţiei oraşul Garswan. Cât despre frumuseţile turistice, să nu mai vorbim.

Strada Mare începea de la astroport, trecea pe sub un pinten de şist care o surplomba şi apoi se înfunda într-o junglă de arbori şi liane. Prăvăliile şi casele erau pe jumătate în stil indigen, din plăci de şist, cu marginile acoperişului încovoiate în sus şi pereţi concavi; cealaltă jumătate erau confecţionate din nişte prefabricate jalnice. Exista un antrepozit, un local al Sindicatului cosmonauţilor, un club al rhodopienilor, un drugstore în stil terestru, un helicopter şi o stradă destinată unui târg indigen.

La heliport, Magnus Ridolph găsi şase sau şapte vehicule, toate însă mult prea rablagite şi prea scumpe. În cele din urmă alese cu durere în suflet un „Spur” cu şase reactoare şi, ignorând gemetele motoarelor, îl pilotă până la primul service, unde comandă o revizie şi un gresaj.

Până atunci, se duse la birourile STI, unde fu întâmpinat cu amabilitate. Ceru şi i se aprobă să folosească mnemoecranul. Aşezându-se confortabil, căută codul pentru cuvântul „rezilian”, îl introduse în selector şi urmări cu atente informaţiile, imaginile, formulele şi statisticile prezentate pe ecran. Îşi notă rezistenţa la tracţiune - practic egală cu a oţelului moale - şi află cu interes că rezilianul muiat in hessopentol se sudează instantaneu de o altă bucată de rezilian.

Se lăsă pe spătarul fotoliului şi ciocăni cu creionul pagina carnetului deschis. După o vreme, reveni la ecran şi-şi proiectă prepararea rezilianului din ticholamă. Află cu această ocazie că tubuleţele purpurii erau congelate în aer lichid, erau apoi

trecute printr-un macerator care pulveriza răşinile de legătură, procedeu în urma căruia căpătau aspectul unor fibre de fetru. Acest fetru era ulterior pieptănat, până când fibrele ajungeau paralele, după care se impregna cu hessopentol şi trecea la presă, de unde ieşea sub forma unor calupuri de substanţă omogenă: rezilianul.

Din nou Magnus Ridolph se lăsă gânditor pe spate, cu privirea ochilor săi albaştri pierdută în depărtare. Apoi se ridică, ieşi din birou, traversă strada şi intră în reprezentanţa unui antreprenor, unde rămase vreo oră; apoi, reîntorcându-se la service, se urcă în elicopterul său şi, ridicându-se la mare înălţime, se îndreptă spre sud. Junglele care acopereau Terenurile Înalte din zona Bouro defilau dedesubtul său. Peninsula Clepsidrei îi apăru în fată, plantaţia sa despărţind continentul de plantaţia lui Blantham.

Când ateriză, Naos era deja foarte jos la orizont. Chook îl aştepta în picioare, sub bolta intrării, cu privirea pierdută spre marginea plantaţiei şi braţele lungi atingându-i aproape solul.

- Bună seara, Chook, i se adresă Magnus Ridolph, întinzându-i un pachet. Uite o sticlă de vin pentru tine, să-ţi priască cina.

- Br-r-r-r!

Magnus Ridolph aruncă o privire în bucătărie.

- Ia te uită, masa-i gata! Hai să mâncăm tocăniţa ta şi, după aia, o să avem toată seara la dispoziţie pentru taclale.

Când terminară masa, crepusculul verde oliv învăluise deja junglele. Magnus Ridolph ieşi în liniştea serii. În alte împrejurări, poate s-ar fi bucurat de priveliştea ce i se oferea ochilor: masivul muntos de culoarea smaraldului de stânci ce se înălţa în dreapta sa, câmpiile ca o catifea întunecată în umbra din ce în ce mai profundă a înserării, cerul de un ultramarin pastelat de câţiva norişori diafani de culoarea lavandei cu irizaţii oranj pal. În depărtare mai mult se ghici ecoul unui hohot lugubru, solitar, incert ca vaietul unei fantome. Apoi izbucni corul sacadat, sălbatic:

- **Hu, hu, hu, hu, hu, hu**!

Magnus Ridolph reintră în conac şi aduse un binoclu ultrasensibil cu viziune în infraroşu. Şi-i văzu pe Urlători cum coboară din munţi, ţopăind şi sărind ca nişte purici monstruoşi, iar vaga aparenţă omenească a mişcărilor lor îi dădu fiori reci lui

Magnus Ridolph, persoană totuşi obişnuită cu neobişnuitul.

- **Hu, hu, hu, hu, hu, hu**! răsuna sinistru corul, în timp ce Urlătorii se năpusteau asupra ticholamei.

Magnus Ridolph clătină din cap, încruntându-se.

- Mâine seară, scumpii mei vandali, vă schimb placa, să-mi cântaţi altceva!

*** * ***

Echipa de constructori sosi de la Garswan a doua zi dimineaţă, cu un elicopter de mare capacitate, care transporta, suspendat de un cablu, şi un buldozer. Aparatul ateriză când Magnus Ridolph era încă la micul dejun. În timp ce-şi mesteca ultima îmbucătură de tocană, îi conduse în zona devastată şi le explică ce dorea de la ei.

Târziu, după-amiază, lucrarea era terminată, echipamentele instalate şi Magnus Ridolph se apucă să-şi testeze aparatura.

La marginea zonei devastate se înălţa acum un masiv cub de beton, construcţie fără ferestre, ramforsată cu drugi de oţel şi fixată solid într-o fundaţie, de asemenea, din beton. La vreo sută de metri de cub fusese ancorat adânc în sol un cilindru înalt de trei metri. Un cablu gros de oţel unea cubul de cilindru printr-o buclă ce înconjura cilindrul alunecând printr-un şanţ îngropat, dublat cu oţel. În interiorul cubului, cablul trecea prin tamburul unui troliu electric, înainte de a ieşi din nou afară şi a reveni la cilindru.

Magnus Ridolph inspectă cămăruţa amenajată în interiorul cubului. N-avusese timp să se ocupe de detalii, dar troliul funcţiona perfect, trăgând cablul în jurul blocului cilindric. În interior, lângă uşă, era stivuită o grămadă de plăci de rezilian, de grosimea unui deget, fiecare legată de cablu cu un lanţ de oţel de vreun metru.

Magnus Ridolph mai aruncă o ultimă privire cubului, apoi, tacticos, se instală în elicopterul care îl readuse la conac.

Chook îl aştepta în prag.

- Măi, Chook, i se adresă Magnus Ridolph, nu eşti tu curajos, deştept şi hotărât?

Ochii lui Chook, de culoarea verde a sticlei, priviră în două direcţii divergente.

- Eu este bucatar.

- Hm! zise Magnus Ridolph. Sigur că da. Numai că în seara asta aş vrea să-i văd pe Urlători mai de-aproape. Şi cum am nevoie de ceva ajutor, te-am ales pe tine să mă însoţeşti.

Ochii lui Chook o luară razna de-a binelea.

- Chook avut treabă seara ăsta.

- Şi cam în ce constă treaba asta? întrebă Magnus Ridolph cu răceală.

- Chook trebuie scrie scrisoare.

Magnus Ridolph, enervat, îi întoarse spatele. În timpul mesei îi propuse din nou să-l însoţească, însă Chook rămase neclintit în refuzul său. Astfel se făcu că Magnus Ridolph, purtând un sac uşor pe umăr, o porni singur pe jos către cubul său.

Până la apusul soarelui mai era vreo oră.

Când ajunse, în cele din urmă, umbra pintenului stâncos atingea deja mica construcţie din beton. Fără a pierde timpul, intră în mica încăpere întunecoasă şi-şi puse sacul jos.

Verifică poarta. Aceasta glisa cu mare uşurinţă în sus şi în jos, iar încuietoarea funcţiona la perfecţie. Acţionă reostatul pentru a testa buna funcţionare a troliului. Tamburul începu să se învârtească, cablul se puse în mişcare, efectuă un ocol în jurul cilindrului şi îşi încheie cursa în interiorul cubului. Magnus Ridolph luă o placă de rezilian, o agăţă de cablu cu ajutorul unuia dintre lanţuri, o puse pe jos în faţa intrării, coborî placa până la un deget de sol, se aşeză, îşi aprinse o ţigară şi aşteptă.

Umbra înghiţea treptat câmpul de un purpuriu sumbru; cerul turcoaz căpăta nuanţe de ultramarin. O tăcere grea învăluia întreaga fire.

Dinspre munţi răsună din depărtări un hohot strident, însă singuratic, repercutat de ecoul văgăunilor şi râpelor înecate în obscuritatea înserării. De parcă se aştepta acest semnal, se declanşă o adevărată cavalcadă de urlete, chiote, hohote, unele mai puternice şi mai apropiate, dar cele mai multe, estompate oarecum, parvenind dinspre zonele înalte, necultivate.

- **Hu, hu, hu, hu, hu, hu**!

Urletele erau tot mai puternice, mai apropiate, mai sinistre şi Magnus Ridolph, privind prin vizeta porţii, văzu un amalgam de corpuri vag asemănătoare maimuţelor prăvălindu-se în josul colinei, conturându-se ca nişte umbre chinezeşti pe fundalul cerului. Înmuie o pensulă într-o găletuşă cu lichide pusă

lângă el, ridică uşor poarta, badijonă prima placă de rezilian, o împinse afară şi coborî din nou poarta blindată. Ridicându-se, îşi lipi ochiul de vizetă.

Acum urletele răsunau de jur-împrejurul său, deasupra capului, din toate părţile, făcând să vibreze totul sub impulsul armonicelor acute. Chiar lângă cub, Magnus Ridolph putea distinge vânzoleala trupurilor întunecate.

Pe acoperiş zdupăiau labe grele, hârşâiau gheare ascuţite şi involuntar, Magnus Ridolph îşi încleştă crispat degetele.

O bufnitură lângă cub; cablul vibră. Urletele se înteţiră, se acutizară, iar prin plafon se percepu o serie de şocuri surde. Cablul fu zmucit cu violenţă şi se agită în toate sensurile.

Magnus Ridolph surâse sardonic.

De afară se auziră nişte mormăituri răguşite, punctate de icnete mânioase şi de zgomotul unui lanţ scuturat cu furie. Prin vizetă remarcă o făptură mai înaltă decât statura unui om, cu un cap minuscul şi turtit, cu braţe şi picioare lungi şi slăbănoage, care se repezea în toate sensurile încercând să se desprindă din capcană.

Magnus Ridolph puse troliul in funcţiune, târându-l vreo trei metri către cub pe captivul căzut în cursă; fixă o altă placă de lanţ, o îmbibă cu hessopentol, ridică uşor poarta şi împinse placa afară. Aceasta aproape că-i fu smulsă din mână. Magnus Ridolph lăsă poarta să cadă şi-şi lipi ochiul de vizetă.

O altă arătare întunecată începu să gesticuleze, să se agite în mod dezordonat în jurul lanţului, care, întinzându-se la fiecare smucitură, o proiecta la pământ de fiecare dată.

Afară, urletele deveniseră pur şi simplu asurzitoare, cubul părând înconjurat din toate părţile. Îşi prepară o nouă placă, săltă poarta şi-o trecu pe dedesubt. Din nou îi fu pur şi simplu smulsă din mână, însă, de astă dată, pe sub uşă se strecurară câteva degete negre, care începură s-o tragă în sus cu o forţă extraordinară.

Numai că Magnus Ridolph prevăzuse o asemenea posibilitate, dotând poarta cu un ivăr de oţel care s-o menţină nemişcată. Cum degetele se înverşunau să tragă în sus, Magnus Ridolph luă torţa cu incandescentă şi o îndreptă spre ele. Oţelul îşi schimbă culoarea virând spre roşu, degetele începură să sfârâie emanând o duhoare greţoasă şi, deodată, dispărură. Magnus Ridolph fixă o nouă placă de cablu.

Şi, uite-aşa, trecură vreo două ore. Fiecare dintre plăcile pe care le strecura pe sub poartă îi era smulsă din mâini. Uneori, pe sub uşă se insinuau degete, pe care el însă le respingea cu flacăra arzătoare a torţei, astfel că, în cele din urmă, întreaga încăpere fu plină de un fum urât mirositor.

Totul devenise o rutină: fixarea plăcii, îmbibarea ei, strecurarea pe sub uşă, coborârea porţii, manevrarea troliului pentru a face lanţul să avanseze, aruncarea unei ocheade prin vizetă.

Troliul scârţâia, cubul vibra sub loviturile frenetice din exterior.

Când plasă afară şi ultima placă, îşi admiră prin vizetă opera: de la cub la cilindru şi de la cilindru la cub, lanţul era împodobit, la intervale regulate, cu siluete negricioase care gesticulau şi se agitau lipite de zalele incasabile; deasupra capului său răsunau în continuare bufnituri surde.

Magnus Ridolph se rezemă de perete, scoase o sticluţă din sacul său şi sorbi cu nesaţ o duşcă.

Un scârţâit strident al troliului îl făcu să tresară. Se îndreptă de spate cu o mişcare ostenită şi privi din nou afară.

Inamicii încercau un contraatac concertat: de ambele părţi ale cablului, Urlătorii încercau să-l rupă trăgând în acelaşi timp în direcţii opuse. Axa scripetelui scârţâia, vibra, căpătând un joc periculos. Magnus Ridolph slăbi frâna troliului şi zgudui violent de câteva ori cablul, făcându-i pe Urlători să ţopăie ca nişte paiaţe.

Deodată, ca un stol de stafii negre, toţi se repeziră la cub abandonând lanţul.

ZDRANG! Poarta de oţel suportă o lovitură ca de berbec. ZDRANG! Poarta vibră în balamale.

Magnus Ridolph îşi netezi barbişonul. În principiu, oţelul ar fi trebuit să reziste, ca de altfel şi tocul uşii fixate cu buloane solide în betonul pereţilor. În principiu... însă nici o fortificaţie nu este invulnerabilă.

ZDRANG! Din pereţi se desprinse o pulbere fină.

Magnus Ridolph se repezi la vizetă, la timp pentru a vedea o siluetă întunecată repezindu-se spre el - chiar spre faţa lui, după cum i se păru. Involuntar, îşi trase capul înapoi.

ZDRANG!

Febril, plimbă spotul luminos al lanternei de jur împrejurul

pereţilor. Dacă se producea vreo fisură...

Reveni la vizetă. Dacă Urlătorii ar fi făcut rost de vreun drug de oţel ca să-l folosească aidoma unui berbec de asediu?

Dar capacitatea lor de organizare nu mergea până acolo.

Se aşeză din nou pe sol şi mai trase o duşcă. Încet, încet, fu cuprins de somnolenţă.

Când se deşteptă, aerul era greu, supraîncins, sufocant. Un licăr roşiatic se strecura prin orificiul vizorului, însoţind un sfârâit sinistru. O vreme rămase nemişcat, extenuat, cu plămânii torturaţi de atmosfera viciată. În cele din urmă reuşi să se ridice şi putu să vadă prin vizetă un rug imens consumând ticholama în flăcări uriaşe stacojii şi albe. Abia reuşi să se târască în mijlocul încăperii, cât mai departe de pereţii deja fierbinţi.

- De data asta, s-a zis cu mine. O să mă coc în suc propriu ca într-un cuptor... Ba nu... mai întâi o să mă sufoc... Adică... da' ia stai!...

Scoase din sac un bidon cu apă şi introduse electrozii generatorului în lichid. De cum acţionă comutatorul, suprafaţa apei se acoperi de bule de oxigen şi hidrogen. Îşi apropie nasul de orificiul bidonului şi respiră atmosfera sintetică...

* * *

Elicopterul lui Blantham ateriză pe spaţiul degajat şi dolofanul pasager coborî, elegant înveşmântat în roşu şi cenuşiu antracit. Magnus Ridolph îi ieşi în întâmpinare sub portalul vilei şi-l salută cu o înclinare a capului.

- Salut, salut, zise cu volubilitate Blantham. Am trecut să-ţi spun că recolta mea este aproape culeasă şi, deci, pe la începutul săptămânii viitoare culegătorii vor veni la tine.

- Perfect! răspunse Magnus Ridolph.

- Sunt sincer afectat de pagubele pe care ţi le-au produs Urlătorii, oftă Blantham, trăgând cu coada ochiului spre tarlaua devastată. Până la urmă, trebuie să facem ceva ca sa scăpăm de pacostea asta.

Magnus Ridolph încuviinţă din cap.

Blantham îl măsură cu o privire pătrunzătoare.

- Pari cam obosit. Vremea să fie de vină?

- Nici vorbă! Numai că n-am prea avut somn în ultima vreme.

- Aha, înţeleg. Dar ce-i cu chestiile alea, ca nişte cupole? Tu le-ai construit?

Magnus Ridolph făcu un gest evaziv.

- Nişte posturi de observare, nimic mai mult. Primul era destul de rudimentar şi oarecum vulnerabil în anumite privinţe, aşa că am construit un altul, mai mare.

- Am înţeles, zise Blantham. Ei bine, te las atunci. Văd că Urlătorii au înaintat destul de adânc în plantaţie. Contezi în continuare pe un beneficiu de şaizeci şi nou de mii de credite pe ansamblul proprietăţii?

Zâmbind în barbişonul său imaculat. Magnus Ridolph răspunse cu o voce suavă:

- Eu, personal, sper într-o cifră mult superioară. Beneficiul meu, în cadrul tranzacţiei noastre, cred că va depăşi mai mult de două sute de mii de credite.

Blantham încremeni, holbându-şi ochii.

- Două sute de mii de credite? Eşti... Cum naiba ai ajuns la o asemenea cifră?

- Foarte simplu, explică amabil Magnus Ridolph. În primul rând, luând în calcul vânzarea recoltei. Două mii de hectare de ticholama de cea mai bună calitate vor da vreo patruzeci şi şase de mii de credite, în al doilea rând, 240 de tone de rezilian brut, la preţul de o jumătate de credit kilogramul sau, grosso modo, la 500 de credite tona, cât fac? Dacă scădem cheltuielile cu transportul şi alte angarale, beneficiul, numai pentru asta, depăşeşte cu mult suta de mii de credite... hai să zicem, o sută zece mii...

- Dar, se bâlbâi Blantham devenind stacojiu la faţă, dar rezilianul... unde l-ai găsit?

Magnus Ridolph îşi încrucişă mâinile la spate şi rosti, privind vag în depărtare:

- Am reuşit să capturez nişte Urlători.

- Cum? Cu ce? Pentru ce?

- Studiindu-le obiceiurile şi apucăturile, precum şi regimul alimentar, am înţeles că Urlătorii sunt constituiţi fie din rezilian, fie dintr-o substanţă înrudită acestuia. Un experiment mi-a dovedit că este vorba de rezilian. Şi în cursul ultimelor două săptămâni am capturat nu mai puţin de 2400 de bucăţi.

- Cum ai procedat?

- Urlătorii sunt nişte creaturi foarte curioase şi agresive,

zise Magnus Ridolph şi-i explică mecanismul capcanei.

- Şi cum i-ai lichidat? Se spune că sunt indestructibili ca oţelul...

- Nu în timpul zilei. Nu suportă lumina şi, cum, se luminează de ziuă, se fac ghem. Cu o singură lovitură de toporişcă, le secţionezi cu uşurinţă axul sistemului nervos central.

Blantham se strâmbă scârbii şi adăugă:

- Păi asta nu face decât 150-160 de mii de credite. Ce-i cu restul până la cele două sute de mii?

- Hm! Mărturisesc că restul nu-i decât speculaţie pură şi, tocmai de aceea, m-am oprit la o cifră rezonabilă. Dumneavoastră îmi datoraţi 130 de mii de credite, care mă vor despăgubi pentru investiţia iniţială, iar eu ar trebui să pot scoate pe această magnifică plantaţie vreo 170-180 de mii de credite, în cazul unei vânzări corecte. Deci, se poate spune că am făcut o estimare mai mult decât onorabilă.

Blantham îi întoarse spatele mânios, dar Magnus Ridolph îi puse amabil mâna pe umăr:

- De ce vă grăbiţi să plecaţi? Avem tot timpul. N-aţi vrea să dejunăm împreună? Ce-i drept, meniul e modest, o tocăniţă rustică, dar tovărăşia dumneavoastră m-ar onora în mod deosebit.

Fără a-i răspunde, Blantham se îndepărtă cu paşi mari. Câteva minute mai târziu, elicopterul său dispărea în cerul turcoaz. Magnus Ridolph reintră în conac. Chook îşi ridică privirea.

- Mâncare acum?

- Cum doreşti, răspunse Magnus Ridolph şi se aşeză. Ce-i asta? Unde-i tocana noastră cea de toate zilele?

- Chook plictisit tocana, bombăni bucătarul. Azi noi mâncat gulaş.

[*Originally published in „Startling Stories” Mar. 1949*]